

Jeg kan, som sagt, efter de Ytringer, der ere faldne her i Tinget, ikke tvivle om, at man let vil kunne komme til Enighed om de Vendinger, som maatte ønskes i dette Lovforslag, og jeg skal bidrage mit til, at man kan komme til et Resultat.

Bjerre: Et æret Medlem udtalte, og den højtærede Justitsminister sluttede sig dertil, et Ønske om, at der i dette Lovforslag kunde komme en Bestemmelse ind, hvor-efter Plejebørn ikke maa modtages af Folk, der nyde Allderdomsunderstøttelse. Jeg er lidt i Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt at faa en saadan Bestemmelse ind i Loven; jeg frygter for, at det kommer i Strid med Karakteren og Aanden i Allderdomsforørgelsesloven, og at det vil være noget kræntende for den Klasse af Medborgere. Og ganske særlig vilde jeg finde det uheldigt, om man vilde fratage et Par gamle, hæderlige Folk, der havde behandlet et Barn godt, dette Barn, naar de fik Allderdomsunderstøttelse, fordi de vare komne i den Alder, at de kunde kræve det og havde Brug for det. I øvrigt er jeg glad ved Lovforslaget og anbefaler det til det høje Ting.

Bjessen: Denne Lov har jo nu været i Virksomhed i 5—6 Aar, men jeg tror ganske vist ikke, at den har udrettet saa meget, som den burde have udrettet. Dette ligger vistnok noget i, at Sogneraadene de fleste Steder have den Opfattelse, at de kun have med de Plejebørn at gøre, som ere under det offentliges Forjora. Der er jo Plejebørn, som Sogneraadene aldrig høre noget om, Plejebørn, som Mødrene selv sætte i Pleje snart hist og snart her, som Mødrene selv sørge for, og til hvilke der aldrig begæres noget af Sogneraadene — Moderen faar maaste sit Alimentationsbidrag til Hjælp — og der er da i mange Kommuner den Opfattelse, at man ikke blander sig i dette Forhold, naar der ingen Anmodning sker til Kommunen om Hjælp. Jeg er overbevist om, at der omkring i Landkommunerne er overmaade mange Plejebørn af den Slags, som Kommunerne aldrig faa nogen Underretning om, og jeg tror ogsaa, at saadanne Børns Mødre have den Opfattelse, at naar de selv anbringe deres Børn, selv betale for dem, saa maa de ogsaa selv have Raadighed over dem, og saa vedkommer den Sag ikke Kommunen. Derfor Udtrykket i § 1: „alle Plejebørn“ skal forståas som omfattende alle Børn uden Undtagelse, der sættes i Pleje, saa vil Loven efter min Mening faa en langt større Betydning. Jeg

ved ikke, hvorledes Praksis er i Købstæderne, min Erfaring strækker sig kun til Landkommunerne; men jeg ved, at det er den almindelige Opfattelse i disse at naar der intet begæres af den vedkommende, saa rører man ikke ved denne Sag.

Jeg tror imidlertid, at Plejebørnernes Stilling i Landkommunerne — saaledes som det ogsaa blev sagt af det ærede Medlem fra Odense (Koch) — særlig er et økonomisk Spørgsmaal. Da man kun har grumme smaa Midler til Plejebørn, saa som Følge deraf disse ofte daarligt Hjem. Der er jo ikke ret mange, der tilbyde sig, naar Kommunen har et saadant Barn — jeg tænker her paa de Børn, som ere under Kommunens Omfarg — og Kommunen skal have det anbragt for en temmelig ringe Betaling, hvilket jo i Særdeleshed er Tilfældet, naar man har mange af disse Børn. Det er da ikke let for Kommunen og for dem, som have Tilsyn med Plejebørnene, at fælde en afgørende Dom over, hvorvidt denne eller hin Familie er stillet til at modtage et Barn. Jeg ser, at Tilsynet har Ret til at afgøre, hvorvidt en eller anden Familie er kvalificeret til at tage Plejebørn, men efter den Erfaring, jeg har til de tilsynshavende, staar det for mig som en overordentlig vanskelig Sag for disse at afgøre, om denne eller hin Familie er absolut ukvalificeret dertil. Der hører meget til for at turde sige, at der eller der kan et Barn slet ikke være. Naar f. Eks. mange af disse Familier selv have en større eller mindre Børneskole — og Samfundet betror dem dog at have disse Børn — saa hører der ikke saa lidt til for de tilsynshavende, naar en saadan Familie ønsker at tage et Barn til, at sige, at det kan ikke tillades, det er i alt Fald noget, som Tilsynet ofte vil vige tilbage for. Selvfølgelig kan der være Hjem, der ere saa elendige, hvor der f. Eks. findes en saadan Drifkældighed, at man for deres Vedkommende kan være absolut overbevist om, at det ikke vil være heldigt at anbringe noget Barn der, og der kan Tilsynet jo ogsaa gribe ind. Men jeg kommer tilbage til, at Sagen i mange Tilfælde bliver et økonomisk Spørgsmaal og hænger noget sammen med Loven om de Børn, der ere fødte uden for Egtteskab — ja, vi have jo endda 2 eller 3 Love fra den sidste Tid om de Børn, der ere fødte uden for Egtteskab. De Børn, der ere blevne forældreløse og altsaa ere fødte i Egtteskab, tror jeg i Reglen faa en god Behandling i Landkommunen, thi saadanne Børn have i Reglen Slægt og Bønnen, der gerne tage sig af dem og sørge for, at de komme til gode Hjem. Nej, de Børn, som